

Учта

Михайло Старицький

Палац сіяє. У світлиці
По стінах, стелі, тут і там,
Горять вогні, мов ті зірниці,
На втіху спещеним очам.

Біліють обруси стягою,
Гра скло веселкою на них;
Столи аж гнуться під вагою
Потрав розкішних, дорогих.

Кругом пани, розкішно вбрані,
Між них, мов квітник чарівний,
Тонкі панни і ситі пані –
Зійшлись на бенкет голосний.

Їдять і п'ють, що прагнуть тільки,
Аж похилилися кряжі;
Дзвенять склянки, шуршать тарілки
І цокотять по них ножі.

Музика гра, лоскоче вуха,
Палають очі від вина...
А в мене й тут ледача скруха
Зі дна душі таки зрина

І виклика другі картини:
Степи й чернігівські бори,
Зими лихої хуртовини,
В заметах хати і двори.

Голодний люд без хліба, солі,
В своїх нетоплених хлівах,
Де не прогляне світ ніколи,
Де глупа ніч, де рабський страх;

Похилі голови від туги
Під непоборную біду,

І од довічної наруги
Тупа покора на виду;

І скрізь – обличчя смерті бліде,
Рядок новітніх могилок...
Та як же й в пельку мені піде
Цей ласий з розкоші шматок!